

Kulakovs

meklē un atrod jaunības draugu Melgalvu

Pirms pusotras nedēļas JURIS KULAKOVS (45) nolēma apciemot savu jaunības draugu un grupas «Pērkonis» dziesmu tekstu autoru MĀRI MELGALVU (47).

Kā izrādījās, tas nemaz nebija tik viegli izdarāms.

Melgalvs pēkšņi bija pazudis, un Kulakovs bija spiests secināt, ka lieli mākslinieki nav viegli pieejami.

Kad mūziķis jau grasījās doties atpakaļ uz Rīgu, dzejnieks tikpat pēkšņi uzradās un ieinteresēti jautāja, kurš te esot Kulakovs.

Melgalvs aicina Kulakovu nedzert vermutu

Kaut arī Melgalvs tika brīdināts par apciemojumu un bija stingri nosolījis būt mājās, dzejnieks bija devies tikai viņam zināmās gaitās. Jau septiņus gadus Melgalvs lieto alkoholu katru dienu un staigā, kur pašam patīk. Melgalva tēvs apgalvoja, ka Māris sēž tuvākajā veikalā, kur apmeklētāju vajadzībām nolikts galds ar pāris krēsliem. Tur katru dienu Māris iemalkojot druscīņ šnabja, lai dotos ikdienas ceļojumā pa Bulduru. Veikalā zināja teikt, ka Melgalvs tiešām bijis veikalā, bet pēc tam negaidīti nozudis – acimredzot devies uz mājām. Bet mājās Melgalva tēvs, atbildot uz telefona zvanu, turpināja spītīgi apgalvot, ka dēls ir veikalā. Jāatzīst, šoreiz Melgalva tēvs bija ie-

cietīgs pret zvanītājiem, jo citās reizēs, aizkaitināts par miera traucēšanu, viņš izmantojot savu iecienīto teicienu un atbildot ļoti lakoniski: «Māra nav! Māris aizgāja pie *pidarasiem!*» Šoreiz gan radās aizdomas, ka Māris nav aizgājis tēva norādītajā virzienā, bet tik tiešām atrodas mājās un nolicies gulēt, bet tēvs to nav pamanījis. Arī dzejnieka brālis Uģis telefonsarunā apgalvoja, ka Mārim jābūt mājās. «Es jau kāpju pa trepēm, tūlīt būšu dzīvoklī,» telefona sarunā ar PDz ziņoja Uģis. «Nē, Māra te nav. Bet tūlīt viņu dabūšu rokā!» pārmeklējis mājokli, solīja Uģis. «Es viņu atradu. Tūlīt būsīm veikalā,» pēc brīža atkal ziņoja brālis.

Kamēr notika izmisīga Melgalva meklēšana un Kulakovs grozījās pie veikala, turpat sapulcējās vairāki vietējie Bulduru iedzīvotāji un ar lielu interesi gaidīja notikuma atrisinā-

Talantīgais dzejnieks MĀRIS MELGALVS. Sarkanzilo cepuri viņam uzdāvinājis paziņa Koja Vazelīns. Mētelī nopircis Bulduru tirgū par pieciem latiem. Šalle un džemperis esot dāvināti. Bikses paņēmis baptistu baznīcā. Kurpes nopircis tirgū par desmit latiem.

Tikai pateicoties Māra brāļa UĢA pūlēm un mobilajam sakariem, Jurim Kulakovam un «Privātajai Dzīvei» izdevās dzejnieku atrast. «Sākumā piezvanīju Nikolajam Zaļepuhinam, kuru brālis sauc par Koju Vazelīnu, bet tur Māra nebija. Tad piezvanīju Edziņam, un viņš teica, ka Māris ir pie viņa,» stāstīja Uģis. Māris piebilda, ka Koja Vazelīns neesot slikts vecis, tikai regulāri nopīpējot viņa cigaretes.

jumu. Varēja nojaust, ka viņi labi zina, kas ir Melgalvs, bet sabiedrībā populāras personas – Kulakova – ierašanās nozīmēja, ka drīz dzejniekam vajadzētu parādīties. Nebija ilgi jāgaida, līdz viņš parādījās – ekstravagantā sarkanzilā cepurē. «Kurš te ir Kulakovs?» iesaucās dzejnieks un aicināja iedzert. Apsēdies veikalā pie galda, Melgalvs sāka malkot degvīnu ar ābolu sulu, bet Kulakovs nogaršoja vermutu. «Nedzert vermutu!» aizrādīja Melgalvs. «Es kā biokimīķis zinu, ka no vermuta ir lielas pagīras.» Dzejnieks paskaidroja, ka šajā veikalā iegriežas gandrīz katru dienu. Šeit viņš iemalko šnabi un tad dodas uz «točku», kur nopērk kandzū, lai to sajauktu ar alu. «*Pivo bez vodki – eto dengi na veter!* (Alus bez degvīna – nauda vējā! – krievu val.)» tā skaidroja Melgalvs. Dzejnieks nebija sevišķi pārsteigts, ka Kulakovs ieradies pie viņa ciemos. «Juris ir manas jaunības draugs. Viņš ir jauks un atsaucīgs. Par mani varī rakstīt, ko gribi, bet par Juri gan neko sliktu neraksti!» brīdināja Melgalvs, vērsoties pie PDz žurnālista. «Ja būs kļūdas, es tevi nošaušu.» Vēlāk Melgalvs gan atzinās, ka viņam neesot šaujama.

Kulakovs iesaka piešķirt Melgalvam mūža stipendiju

Kulakovs un Melgalvs iepazinušies 70. gadu beigās. «Toreiz Rakstnieku savienībā notika jauno autoru semināri, un es tur bieži piestaigāju,» stāstīja Juris. «Vairs neatceros tieši – kā, bet kaut kā mēs iepazīnāmies.» Kā izrādās, Melgalvam ir lieli nopelni grupas «Pērkonis» tapšanā. Atceroties jaunības gaitas, Kulakovs sacīja, ka par «Pērkonis» dzimšanas dienu jāuzskata Māra Melgalva autorvakars Mazajā ģildē – tas noticis 1981. gada 17. martā. «Tā bija pirmā reize, kad «Pērkonis» publiski uzstājās un izpildīja dziesmas ar Melgalva tekstiem.» Piemīnot notikušo, 2001. gada 17. martā Māris Melgalvs nolēma atzīmēt «Pērkonis» 20 gadu jubileju un savu «īpaši četrkantīgo» jubileju – proti, 15. martā viņam apritēja 44 gadi. Viņš bija pasūtījis telpas kādā Bulduru kafējnicā, kā arī sarūpējis dzeramos un uzkodas. Pasākumu apmeklēja arī Juris Kulakovs un leva Akuraterē ar mammu, teātra zinātnieci Līviju Akurateri. «Tas bija diezgan sirreāls pasākums,» atcere-

jās Juris. «Man likās, ka uz pasākumu ieradusies visi Bulduru dzērāji.»

Likteniģi, ka «Pērkonis» galvenie teksta autori bija Klāvs Elsbergs un Māris Melgalvs. Klāvs traģiski aizgāja bojā 1987. gadā, bet Melgalvs tagad traģiski nodzer savu atlikušo dzīvi. «Manuprāt, viņi – Māris Melgalvs un Klāvs Elsbergs – bija paši spilgtākie savas paaudzes dzejnieki,» sacīja Kulakovs. «Protams, ir skumji redzēt, ka Māris ir aizgājis no reālās dzīves un katru dienu lieto alkoholu. Māris dzīvo savā, virtuālajā realitātē. Daudziem talantīgiem un jūtīgiem cilvēkiem ir grūti iekļauties ikdienā, un Māris tam ir uzskatāms piemērs. Par to, ko viņš ir paveicis, pienāktos mūža stipendija,» domā Juris. Viņš piebilda, ka Māris reizēm viņam piezvanot un abi draudzīgi paplāpānot. «Māris zvana arī citiem draugiem un paziņām, jo viņam ir nepieciešamība pēc sarunām. Rezultātu šīm sarunām mēs zinām – par nemomaksātājiem pakalpojumiem viņam ir atslēgts telefons,» sacīja Juris. Melgalvs gan nav kritis izmīsumā un iegādājies apjomīgu mobilo telefonu – vienu no pirmajiem «Nokia» izlaidumiem. Nemot vēlā telefona lielumu un svaru, dzejnieks to dēvē par ķieģeli. Melgalvs stāstīja, ka vairākas reizes, kļiedējot garlaicību, piezvanījis Alfrēdam Rubikam un paplāpājis. «Trešajā zvanīšanas reizē Rubiks teica, lai es viņam piezvanot, kad man būs ko teikt. Kāpēc viņš domāja, ka man nav ko teikt?» brīnījās Māris. «Man vienmēr ir ko teikt.»

Dzejniekam ir problēmas ar elpošanu

Melgalvs ir savdabīgs literāta traģiskas simbols – bijušais talantīgais dzejnieks un nodzēries klaidonis tagad. Viņš pats ar smīnu novērtē, kā Bulduru iedzīvotāji ar respektu noraugās, kā pie viņa ierodas Kulakovs un žurnālisti. «Nu, tagad par mani kādu laiku runās,» sprieda Māris. Uzaiicinājis PDz žurnālistu uz savu dzīvokli, Māris rāda, ka viņa galdam nolūzusi kāja. Tāpēc viņš galdu stūvēot ar «Līvu» alus divlītru pudeli. Viņš arī lietojot dezodorantu «President», jo sievietes veikalā pārmetot, ka viņš smirdot. «Veči nav tik izvēlīgi, bet dāmas gan rauc degunu,» teica Melgalvs. Pēdējā laikā viņš bieži dzerot «Gluharu». Jautāts, kas ir «Gluhars», dzejnieks jutās pārsteigts. «Vai tu tiešām nezini,

Ierodoties pie Melgalva, Kulakovs bija sarūpējis ciemakukuli – brendiju «Melnais stārķis», pāris paciņu «Marlboro» un «Pērkonis» dziesmu izlasi «Latviskā virtuve. Ballīte». Starp citu, tur ir arī dziesmas ar Melgalva tekstiem.

kas ir «Gluhars»? Tas taču ir «Rubeņa» stiprais alus!» Māris piebilda, ka nesen veicis labu darbu. Viņš esot atkrustījis krustdēlu no kristietības un ievadījis budismā. «Uzleju uz galvas minerālūdeni un atkrustīju. Tas bija vienkārši.» Pēdējā laikā dzīve viņam nesniežot nekādu prieku. Jau sen viņš neko nerakstot. «Man ir grūti elpot. Kāds var būt prieks no dzīves, ja grūti elpot? Tas, ko esmu izvēlējis, nav vieglāks dzīves variants. Esmu noguris no dzīves. Varbūt vajadzētu nomirt,» sprieda dzejnieks.

Veikals, kurā MELGALVS iegriežas gandrīz katru dienu, lai iemalkotu šnabi. Melgalvs skaidroja, ka viņa vietā esot iesēdies KULAKOVS, bet tas neesot svarīgi.